

## **9.fejezet**

### **A város előtt**

Yusu észak felé tartott. Nem igazán volt célja, hagyta , hogy a lábai vezessék. Ment és élvezte az utat. A lélegzete, az izmai, a szíve egyek voltak és érezte mindet külön, külön és érezte őket együtt. Arra gondolt jó lenne mindig úton lenni eztán. Vándorolni, átkelni a világon újra és újra. Átkelni a hegyeken, sivatagokon, folyókon. Átkelni az eltűnő percekén. Együtt menetelni az idővel.

Követői lemaradtak mögüle. A forró délutánokon fáradtan dőltek a bokrok hűvösébe. Yusu örült ennek a pár napos magánynak, a szótlanságnak. Nem is vette észre eleinte, hogy teljesen nélkülözte vándorlása a szavakat. Csupán, képek, hangok, érzetek vezérelték. Ha gondolkodott is időnként gondolatai is képek, hangok, érzetek voltak. Nem fogalmazott meg semmit. Amikor beért a városba eleinte nem is igazán fogta föl, hogy ismét emberek közelében van, csak amikor a kútat megpillantotta ért a tudatáig, hogy már napok óta nem evett, nem ivott. Leült hát a kút mellé és ízlelgette a frissvíz illatát. Most már érezte a szomjúságot, fájt kiszáradt torka, de még nem ivott. Várt. Várt és közben arra gondolt, hogy egész élete tulajdonképpen nem más, mint várakozás. Egy asszony közeledett a kúthoz, amikor közelebb ért és látta, hogy egy ismeretlen ember ül ott egy pillanatra megtorpant, de mivel az üldögélő felettébb békésnek tetszett odament és merített a kútból.

- Adj innom! - szólította meg Yusu. A nő úgy nézett rá mintha megütötte volna.

- Micsoda, te tőlem kérsz inni? Egy olyan asszonytól, aki nem közületek való? - Yusu szánakozva nézte a nőt, aki már túl volt a virágkorán és szemmel láthatóan zavarta mindaz, ami ez idáig vele történt bármi volt is az. Először arra gondolt nem mond semmit erre a nyegle támadásra, de végül felülkerekedett rajta a beszélhetnékje.

- Azt gondolod, ismered az Úr szándékát. Ne hidd. Ha ismernéd az ajándékot, amit adhat neked inkább te is inni kérnél, és adnál a szomjazónak, hogy te is kaphass és élő, eleven vizet kapnál.

- Uram! - mondta a nő - Honnan vennél élő vizet, hiszen vedred sincsen s a kút is mély? Talán nagyobbnak gondolod magad Jákob atyánál, aki fiaival szintén ebből a vízből ivott.

- Aki ebből a vízből iszik, az ismét megszomjazik, de aki abból a vízből iszik, amit én adok, az soha nem szomjazik meg többé, mert az én vizem örök forrássá lesz benne. - Yusu ezen elgondolkodott, mint mindig, ha valami olyat mondott, ami nem volt még neki sem teljesen nyilvánvaló. Valahonnan, valami láthatatlan üregből jöttek ezek a szavak és csak utólag tudta őket megérteni. Még mindig az események után futott. Az örök forrásról, a tudásról beszélt ő, aki még csak a tudás apró morzsáit birtokolta, de már így is sokkal többet, mint amit ez az asszony valaha is megérthet. A hegyekre gondolt a végtelen hosszú meditációkra: Ott akkor azt gondolta, ismeri a végsőt, az

egyetlent, aztán az apja elküldte ide ezek közé a tudatlan emberek közé és az úton többet tanult, mint előtte a mesterétől hosszú éveken át, és még mindig nem volt a célban. Most azonban már legalább azt tudta, hogy még nincsen ott.

- Uram adj nekem abból a vízből, hogy ne szomjazzam többé, s ne kelljen eztán ide járnom. - micsoda balga teremtés gondolta Yusu.

- Menj és hozd ide a férjedet is! - mondta az asszonynak, hogy időt nyerjen.

- Nekem nincs férjem. - felelte az asszony. Yusu beszélni kezdett hát, bár nem volt benne biztos, hogy az asszony akár csak felületesen is értheti, amit mond, de azért mondta. Mondta, mert tudta, ha beszél, akkor előjönnek mind azok a gondolatok, amelyek az utóbbi napokban az út keltette hangulatban nem tudtak felszínre törni. Beszélt és figyelt, itta saját szavait. Beszélt és közben kérdezett, némán kérdezett saját magától és válaszolt a kérdésekre. Az asszony láthatólag elbűvölve hallgatta. Szájtátva nézett rá, mint egy jelenésre, végül azt kérdezte:

- Ki vagy te? - a kérdés bár egyszerűnek tűnt, Yusut majdnem megoldhatatlannak tűnő feladat elé állította. Ki vagyok én? Ez volt az a kérdés, amit mindezidáig soha nem tett föl. Gondolkodott sok mindenről, ami benne és körülötte zajlott, de a kérdést, a végsőt, az egyetlent, amely valójában válasz lehetett volna a többire is, még nem tette fel. Ki vagyok én? Ki az, aki uralja a testet, aki uralja a gondolatokat, aki minden bizonytalansága ellenére is mindenki másnál biztosabban jár kel

a világban. Ez az egyszerű asszony végig hallgatva hosszú néha tekervényes mondatait, amiből talán csak keveset értett meg, de talán annál többet érzett, feltette az egyetlen kérdést, amire még nem volt felkészülve. Nem tehetett mást, mint mondott valamit, és magában erősen megfogadta megkeresi a valódi választ.

Közben megérkeztek a tanítványai. Kérdezték, étellel kínálták, de ő nem szólt hozzájuk, a végtelen világ egyetlen fontosnak tetsző kérdésén töprengett.

Mióta elhangzott a kérdés nem volt nyugta. Ment, ment. Napközben nem tartott pihenőket. Akik a tanítványainak hitték magukat alázatosan követték. Jobban hittek benne azokban az időkben, mint ő önmagában. A vándorlás volt az egyetlen menedéke a kérdések özöne elől. Míg elszántan az út porát taposta, elmerülhetett a vándorlásban, egy lehetett vele. Ő is része volt a folyamatnak, mint ahogyan minden vízcsepp része a vízesésének és minden csepp tengervíz egyben a tenger is maga.

Amikor meglátta a város tornyait lelassított, egyre lassabban és lassabban lépkedett végül megállt. Távoli morajlást hallott a város gyomra kordult, éhesen várta, hogy felfalhassa őt. Leült egy fa alá. Tanítványai is köréje gyűltek lassan. Ült és nézte a várost. Figyelte a képet amint a szemein át behatolnak valahova. Ki az, aki néz, ki az, aki lát? Aztán behunyta a szemét, és közben próbálta megőrizni a képet. A város ott volt éppen úgy, mint amikor újra kinyitotta a szemét. A kint és a bent. A város van itt, vagy ő van ott. Kereste a határt, a vonalat, ahol a város véget ér és elkezdődik ő, ahol ő véget ér és elkezdődik a város. Ki gondol ilyeneket. Ki kérdezi, hogy ki gondolkodik fűzte tovább. Itt megállt egy pillanatra. Szemét az ég felé fordította, a fényt kereste, ami fentről jön és láthatóvá teszi a

földet. A földre nézett, a mozdíthatatlanra, ami érzékelhetővé teszi az ég légies könnyedségét. „Elfér bennem az egész világ, és én is elférek a világban. Bennem van, és benne vagyok.” Lehajtotta a fejét. Végtelen fáradságot érzett. Eldőlt az oldalára és összehúzódott, összekuporodott, mint a magzat az anyaméhben. Figyelt, várta az álmot, a pillanatot, amikor átlépi azt a homályos függönyt mely elválasztja az ébrenlétet az alvástól.

Először a lábai tűntek ki az érzékelésből aztán a megsemmisülés lassan felkúszott a fejéig, és akkor hirtelen ott volt. A teste egy álmorészlet volt csupán, emlék mely épp csak észrevehetően lebegett, valahol messze az álmokon túl. Az álmokon túl, mert Yusu álmodott. Ez az álmorészlet azonban különbözött minden eddigitől, hiszen miközben álmodott nem szűnt meg figyelni. Láta az álmorészleteket, amint testet öltenek és látta elenyészni őket, és látta az álmodót is amint éli ezeket az álmorészleteket. A feleségéről álmodott, újra érezte az ízeit, érezte az illatát, érzékelte testének érdekesebb és simább felületeit. Láta a hegyek közül leselkedő hajnalt. Halotta a tanítást: „Pihenj, feledd a tested, ne szólj a csend tiéd, semmire ne gondolj, üres legyél!”

Amikor felébredt és felült első pillantása a városra esett, tudta, nem halogathatja tovább, be kell mennie és el kell végeznie a dolgát, bármi legyen is az. Felkelt hát kicsit megmozgatta alvástól elnehezült tagjait, aztán sorra vette követőit. Tizenketten voltak már csupán. Ennyien maradtak, ők tizenketten bírták ki az erőltetett menetelést a hosszú látszólag céltalan út megpróbáltatásait.

- Testvéreim! - micsoda megszólítás gondolta, de a többiek azonnal felpattantak, szemükön látta a titkot várják, a célt várják. - Testvéreim! - mondta újra keresve a fonalat, mely

összekötheti az elmúlt napokat a jövővel - Boldogok vagytok ti szegények: mert tiétek a lelkek országa. - micsoda mondat gondolta Yusu, „Boldogok, mert szegények vagy szegények, mert boldogok. Boldogság nem egyfajta elégedettség a sorssal?„

- Boldogok kik sírnak, mert megvigasztaltatnak. Boldogok az irgalmasok, mert irgalmasságot nyernek. Boldogok vagytok ti, mert bírjátok a jót, mert követtetek engem mikor más már nem követett. Ti vagytok a világnak világossága, mert általatok terjed el mindenüvé tanításom. Ti ismeritek az írást a próféták jövődöléseit, tudnotok kell én nem azért jöttem, hogy eltöröljem mindezeket, hogy törvény helyett törvény legyek, de azért jöttem, mert a szavak csak szavak maradnak, ha nem kapnak aranyfoglatot a szívekben. Én azért jöttem, hogy értelmet adjak a szavaknak, hogy bearanyozzam számotokra a törvényt melyből mindannyiunk élete vétetett. Vessétek ki a haragot szívetekből és ne tekintsetek többé gyűlölettel azokra, kik bántanak titeket, csak a szelídségben van elegendő erő ahhoz, hogy megváltoztassa a gonoszok indulatát, mert ki nem áll ellen azt legyőzni sem lehet, ki nem harcol az el sem bukhat, nem fontosabb-e az igazság, mint az, hogy kimondja ki. Legyetek tökéletesek, mert ki nem haragszik, azon nem fog a harag, ki nem vágyakozik azon nem fognak a vágyak, aki tudja örökké él, az nem lehet prédája a halálnak. - miközben beszélt emberek gyűltek a tizenkettő köré és Yusu tudta a sokasággal nem beszélhet úgy, mint a kiválasztottakkal, lelassította hát beszédét és példálózni kezdett pontosan tudta csak kevesen fogják megérteni az üzenetet, de mondta mégis előlről újra:

- Boldogok vagytok ti szegények...

Mire beszédének végére ért a nap már magasan járt. A tömeg még órák múlva is bénultan állt, pedig Yusu akkor már tizenkét követőjével a város falai előtt lépkedett és tudta a falakon túl már a végkifejlet várja. Tudta, ha belép a kapun része lesz ismét az útnak melyen már régóta járt, s amelyről még mindig nem tudta pontosan hova vezet. Nyugovóra tért hát a fal tövében, várta az álmot, a rejtélyes másik világot melybe végre bepillantást nyerhetett.